

La Humanitat

Fundador: Lluís Companys

Red. i Administració, Pelai, 56, 2.º

Telèfons 16407 i 16408

Impremta: Carrer Sardanya, 202

Telèfon 55758

Barcelona, 21 de març de 1932

Núm. 114

LA CRISI DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

Procés de la mateixa.—Incomprensible actitud de les minories

No té raó la minoria radical del Consistori quan acusa d'intransigent i de despòtica l'Esquerra Republicana de Catalunya, sinó que és aquella minoria la que observa una actitud il·lògica i incomprensible que perjudica el desenvolupament del Govern municipal.

Esquerra Republicana de Catalunya ha presentat uns pressupostos. Ho ha fet després d'èsser convocada una reunió de tinent d'alcaldes en la que hi havia representació de la minoria radical... El nostre venerable Francesc Macià, tenint molt en compte els interessos, estimulat a més pel seu bondadós desig d'harmonia i de concòrdia, i amb l'intent, per altra banda, de trobar sortida a la situació obstruccionista que la incomprensible actitud de les minories, convertides en majoria, situen l'AJuntament, va publicar un manifest...

Linea directriu del pressupost era la nivellació. Esquerra Republicana de Catalunya no podia persistir en els errors i els enganys dels anteriors Consistoris. Un pressupost de nivellació, vol dir un pressupost de sacrificis i els sacrificis no poden demanar-se a ningú si no donant exemple d'austeritat i d'esmena en el funcionament i en l'organització dels serveis que depenen del propi Municipi.

Per això es proposa l'excedència voluntària del 25 per cent dels empleats, als quals no s'abandona, sinó que se'ls hi dona les dues terceres parts del sou i a més se'ls reserva el dret d'anar ocupant les places vacants. Amb això últim, l'Esquerra, a diferència del que feien els altres partits, es tancava les portes per a poder emplear els seus afiliats.

Esquerra Republicana de Catalunya va treure 25 regidors, però la mort de Salvador Vallverdú, el digníssim i admirable correligionari, els va reduir a 24. En ésser votat el pressupost, sorgí la diferència d'apreciació en ço de les excedències forçoses, s'ajuntent totes les minories, des de l'extremista federal, fins a la Lliga, passant pel distingit senyor Somorrostro, i el pressupost de l'Esquerra, o sigui la seva política administrativa, el seu pla econòmic, la seva obra de govern, es veu rebutjada.

Succedeix, doncs, que s'ha format una majoria. S'ha format una majoria contra els elements que portaven el govern de la ciutat, i aleshores aquests, no tenen més remei que dimirir i posar les vares a la disposició del nou instrument de govern, o sigui de la nova majoria, que acaba d'aparèixer.

Les minories podien salvar la seva responsabilitat, però no podien imposibilitar la tasca de govern si no estaven disposades a prendre'l tot seguit.

Es de desitjar que els dies transcorreguts donin serenitat als regidors de la minoria radical. Al marge dels discursos s'exalten les passions i es creuen fets i paraules que agreugen el problema. Voldríem que, posats en l'obligat, pensessin en Barcelona, res més que en Barcelona, interessos s'han de defensar per damunt de les conveniències partidistes.

—Per què ho fa això? —Perquè si vénen els "gangsters" i em volen robar el nen, s'emportin el meu home

Les poca-soltes del Borbó

"Le Matin" va tenir la humorada d'enviar un redactor a bord del "Champion", per a parlar amb el Borbó, tinent com si es tractés d'un personatge. Entre les tonteries que l'ex-rei ha dit, en copiem dues que el pinten de cos enter: "Jo, no gasto papers ni passaports, ha dit, quan he de travessar una frontera, dic als duaners que m'intenroguen: "Em dic Alfonso XIII i sóc un

Què farà França?

Les maniobres de l'ex-rei d'Espanya

El Borbó, cínicament, no ha rebutjat la paternitat del manifest ridícul adreçat als seus. "El que està fet, està fet..." ha dit a un repòrter de "Le Matin", de París.

Esperem, doncs, la determinació que prendrà, davant d'això, el Govern francès. Tothom sap que el manifest va ésser primer conegut del diari francès que dels espanyols, doncs algú va cuidar de fer-lo arribar a aquells, que el publicaren fent veure que venia de Madrid. Sobre això, diu un diari de la capital de la República...

Tampoc se desconeixia que la rectificació que en tono despectiu hizo el ex rey era una de tantas hipotesis del Borbón al ver descubiertos a destiempo sus propósitos, que no eran otros que los de sumarse en un movimiento coincidente con el iniciado en el Llobregat; un movimiento a la desesperada, sin más finalidad que la de tomar una revancha para perturbar la consolidación inevitable de la República.

Los informes dignos de crédito recogidos sobre este asunto permiten asegurar que los conspiradores

El dijous a les deu de la nit, al local de "Unió Liberal" de Granollers, el diputat a Corts JOSEP GRAU JASSANS donarà una CONFERENCIA desenrotllant el tema: "La tragèdia de l'ait Llobregat"

monàrquicos habían puesto las máximas esperanzas en esa "sublevación", que según su creencia debía extenderse en brevísimo plazo a todo el país. Este detalle viene a confirmar plenamente la aserción hecha en el Parlamento por el ministro de la Gobernación, Sr. Castares Quiroga, de que existía relación directa entre los elementos de la extrema derecha y los de la extrema izquierda para ese movimiento. Cada uno esperaba zafarse rápidamente de su "socio" accidental una vez conseguido el objetivo. Pero la falta de ambiente y el desconcierto entre los conspiradores por una parte, y por otra las rápidas y energías medidas tomadas por el Gobierno, vinieron a desbaratar los planes. Fracasado el movimiento subversivo, en Fontanelleau se decidió retirar el documento. De ahí la sorpresa del ex monarca y la situación embarazosa en que se vió colocado al publicarse, con un mes de retraso, el ya famoso documento. Parece ser que el excesivo celo monárquico de ciertos elementos adictos ha sido responsable de este traspiés, con gran disgusto de don Alfonso y de los elementos directivos del complot monárquico, que desde su seguro asilo en la hospitalaria Francia conspiraban así contra la República.

Se deduce de estos datos que la publicación del manifiesto no fué "anticipada", sino, por el contrario, hecha con torpe y peligroso retraso.

El fet és clar. El Borbó, exllet polític, ha conspirat des de l'exili, contra Espanya. Ara, doncs, França té la paraula.

Un grup d'humils habitants de les barraques de Somorrostro, que tant van patir quan els farrers temporals, visita el President de la Generalitat, senyor Macià, per a fer-li ofrena d'un barbaquet, per ells treballada, com a prova d'agraïment pel molt que s'interessa per la seva sort

OPINIONS

El problema burocràtic

Un dels perills del règim democràtic, ha estat sempre el burocratisme. Tots els partits en triomfar després d'una lluita electoral, es troben davant del problema greu de satisfer les aspiracions, legítimes unes vegades, sense fonament moltes altres, d'amics i correligionaris, que esperen solucionar el problema de la vida, entrant a formar part de l'administració pública. Tot aquell que ha ocupat un càrrec d'elecció popular, sap els conflictes i enemics que per aquest motiu ha hagut de suportar.

Malgrat les campanyes de les dretes, interessades en enganyar l'opinió, cal fer constar la moderació i l'austeritat, amb que, per regla general, s'ha conduït la República després del seu triomf. Creiem que sovint s'ha caigut en l'extrem contrari, respectant càrrecs, que foren creats durant la Dictadura, per a premiar sorrisos i dividends, l'únic mèrit dels quals era el de saber doblegar l'espinada, quan no, el de servir d'instrument a baixes maniobres polítiques i personals.

Tant el Govern de la República, com els altres organismes administratius, que no han creat, i és el que les despeses de personal constitueixen una càrrega irremissible, i que llevat comptades excepcions, aquest personal està insuficientment pagat. Per una part, els funcionaris reclamen, amb justícia quasi sempre, augment de sou; per l'altra, els administradors de la cosa pública, tenen que introduir forçosament economies, per a poder atendre la creació de nous serveis o la reforma d'altres que no es prestaven amb l'eficàcia necessària.

Aquest conflicte, no té més que una solució: la reducció gradual de les "plantilles", intensificant el rendiment així, podran aquests cobrar sous que els permetin atendre decorosament les seves necessitats, i dedicar, per tant, tota l'activitat a l'administració pública.

Aquest problema de la burocràcia, té per nosaltres catalans, una importància excepcional, en vigílies de l'Estatut. Si volem que la futura administració catalana, no patís dels mateixos vicis que la clàssica administració espanyola, cal rompre la tradició dels mitjos empleats i dels mitjos sous. El funcionari ha de dedicar la seva activitat al compliment de la funció que li està encomanada, de la mateixa manera que ho farà el presert servei en una oficina particular i ha de gaudir d'una retribució suficient per a no veure's obligat a cercar en altra part un sobresou. La reforma sabem que promourà moltes protestes, com està succeint ac-

UNES DECLARACIONS DEL DIPUTAT SR. SBERT

El senyor Sbert és un dels diputats més estríctament treballen a les Corts, posant ben alt el nom de Catalunya per la competència dels seus homes. Vocal de la Permanent d'Instrucció Pública i de la Permanent de Marina, secretari de la minoria parlamentària a les Corts, i a ci, a Catalunya, ponent de Residències d'Estudiants en el Consell de Cultura, no en té prou per oblidar la tasca de catalanització de Mallorca i les altres illes de la Catalunya gran, a la qual obra fa anys que s'ha lluitat juntament amb una selecta minoria formada pels intel·lectuals d'aquelles terres.

La minoria d'Esquerra acaba d'inxecar la sessió a la Secció VI del Congrés, quan nosaltres preguem al senyor Sbert que ens respongui a quatre preguntes d'interès per a Catalunya. Els nostres diputats van sortir de la sala i quedem vis a vis amb Sbert, separats per una pila de papers.

—Sí, a la reunió s'ha parlat de l'Estatut. Avui, i fins que el tinguem aprovat, l'Estatut és i serà la més fonda preocupació de la minoria d'Esquerra a la nova Espanya. Penseu com cosa certa que un país com un home, està sempre més ben disposat a pactar amb el més feble sense fer ús de la força quan més confiança tingui en l'ajut que ha de rebre i més forts siguin els límits de convivència. Mentre no vingui el trencament d'aquests límits cal fer-los cada dia més forts perquè tanmateix si no ens aproven l'Estatut els trencarem i aleshores, quan més fortes siguin les col·laboracions que nosaltres donem a Espanya més important serà per a ella la presència dels nostres diputats que no tenim cap càrrec del Govern, que no rebem res a canvi del que donem, que tenim abandonats els nostres interessos personals i que no podem ni alçar la veu per a defensar-los en la campanya que l'enveja mal entesa i l'esperit de zafardia ens fan, no tenim res material a perdre en el trencament dels vincles de solidaritat revolucionària nascuts a l'oposició enfront de la Monarquia, absolutament i per sempre enderrocada, si el poble no bada. La posició més fàcil és l'oposició. El poble està mal acostumat, per tant anys d'oposició que es deixa enlluernar per tots els que van contra el Govern perquè és clar—no governen ni tenen cap responsabilitat ni han de fer cap número ni han de respondre de res, ni han d'ocupar el seu temps en altra cosa que preparar discursos "contra" la qual cosa és prou fàcil.

Hi ha a l'Estatut el problema d'Hisenda que està en aquests moments al torn. Nosaltres no consentirem que passi al davant de l'Estatut cap altra llei; es discutirà amb la reforma agrària després dels pressupostos. No hem volgut que ens poguessin dir que creaven dificultats a la República, però no volem que la República Espanyola creï dificultats a Catalunya que fou el fogar del republicanisme.

Nosaltres no podem creure fins que veiem que les Corts no aprovin l'Estatut. Encara que el Govern tingues majoria per a imposar esmeses que no podríem acceptar si llur significació toqués l'essència de l'Estatut—la qual és quicòm més que un canvi de paraules— aquest Govern, després de la nostra separació, no tindria majoria en cap dels problemes d'Esquerra que volgués resoldre. Nosaltres no podem votar amb les dretes, però tampoc vindrem per que assistís al Parlament si no ha sabut respectar el dret de Catalunya i la voluntat del nostre poble; per això

—Tanmateix hi haurà batalla a la qüestió de l'ensenyament. Un altre dia en parlarem. Ara fóra indiscret. Només us he de dir que em doi molt veure que alguns estudiants es deixin portar altra vegada per una tàctica nacionalista d'uns tipus anti-unitaris i antiqüats, és vol que la Universitat sigui una autèntica font del saber i de la convivència de tot el més enlairat que produïx l'esperit. Quan a Madrid quicòm ens mostra certes lletres on es parla de crear una Federació Nacional de Lliga de Catalunya, uns en fan un tip de xurri i altres, molt contents, ens diuen: "Ja ho veieu, s'impensa la separació!" I els que som, com jo, de Mallorca, i encara més els valencians, sabem ben bé que res allunyarà més de Catalunya a la massa de les nostres terres catalanes—València i Balears— que un retol com aquest, darrera el qual només hi haurà alguns solitaris dels nostres.

BARALLA ENTRE RECLOSOS A LA MODEL

Ha resultat mort el que assassinà el vigilant del cinema Avenida

En un dels patis de la presó cellular es trobaven els reclosos passejant, quan tot d'una esclatà una discussió en la qual intervingué d'una manera molt activa, el reclos Leopold Diaz Giménez, processat per l'atracament i assassinat comés la nit del dia 3 de novembre darrer, al cinema Avenida, del qual, com es recordaria, en resultà mort el vigilant.

—Que t'en sembla de la nova llei electoral? —Que ara, per a fer eleccions, caldrà fins saber de lletra!

ANTECEDENTS PENALS DELS PROTAGONISTES El mort era natural de Begueres (Albacete), comptava 25 anys d'edat